

prianus (a): ambitionis salsugo bibulam animam occupat, ut per fas, & ad loca superiora, & pinguiora etiam de latebris eremi nonnulli se ingerant. Juxta S. Ambrosium (b): Hoc ipso perniciosior ambitio, quod blanda quædam est conciliatricula dignitatum, & sæpe, quos vitia nulla flectunt, quos nulla potuit movere luxuria, nulla avaritia subruere, facit ambitio criminosos. Habet enim forenses gratiam domesticum periculum, & ut dominetur aliis, prius seroit: curbatur obsequio, ut honore donetur: & dum vult esse sublimior, fit remissior. Ex sententia S. Leonis (c): Corpus Ecclesiæ ambientium improba contentione sedatur. Quid disertius querat S. Bernandi? (d) In pace amaritudo mea amarissima — fuit ergo amaritudo Ecclesiæ: amara quidem in persecutione Tyrannorum, sed amarior in versutia hæreticorum: sed amarissima hodie per pravitatem desideriorum. Pacem habet Ecclesia apud extraneos, sed filii nequam, filii scelerati sæviunt in eam, qui propriam matrem eviscerant, ut se pariant in honorem. Et alibi (e): Plena est ambitiosis Ecclesia; non est, quod jam exhorreat in studiis, & molitionibus ambitionis, non plus quam spelunca latronum spoliis viatorum.

T I T. XIII.

De Simonia circa Beneficia.

C A P. I.

De Enormitate hujus Criminis.

1 **A**mbitio simoniam peperit. Ait Tharadius Patriarcha Constantinopolitanus: Simoniaci suum ipsorum, quantum putant, Spiritum Sanctum servum ipsum faciunt. Omnis enim Dominus, quidquid habet, cum libuerit, vendit, sive famulum, sive aliquid aliud ex his, que possidet. Similiter, & quid emit, volens rei emptæ dominus fieri, argenti pretio eam acquirit. Refert. c. 21. l. 1. q. 1.

2 Et inde quid infelicius? Prosequitur S. Pater: Si venditur Sacerdotii dignitas, supervacua igitur apud istos venditores est honesta vitæ institutio, & puritatis, virtutisque cultus: supervacua apud ipsos & Paulus divinus Apostolus docens, oportere Episcopum esse sine crimine, temperantem,

(a) S. Cypr. de Oper. Christ. prol. (b) S. Ambr. in Luc. c. 4.
(c) S. Leo. ep. 1. (d) S. Bern. serm. ad Past. (e) De Consid. lib. 1. c. 10.

modestum, continentem, sobrium, aptum ad docendum, insistentem fidei secundum doctrinam sermoni, ut potens sit exhortari in doctrina sana; & contradicentes refellere. Pereunt igitur hæc omnia ex eo, quod Sacerdotium venditur, & emitur. Ibi ep. ad Hadrian. in fin.

3 Quam veteri more ipsi ordinationi titulus provisionis cohæsit, plerumque SS. Patres in simoniacas ordinationes stylum strinxerunt. Inter hos disertior est S. Gregorius: Ex qua re, inquit, agitur, ut ipsi quoque, qui SS. Ordines appetunt, non vitam corrigere, non mores componere studeant, sed divitias, quibus honor sacer emitur, satagent congregare. Refert. c. 28. integr. lect. & passim. l. 1. q. 1.

4 Invalescente divisione provisionum ab ordinationibus, in utramque censura vigilavit, si simoniaca apparuisset. Ait Calixtus II. Sanctorum Patrum exempla sequentes, & officii nostri debito innovantes, ordinarii quemquam, vel in Ecclesia Dei promoveri per pecuniam, auctoritate Sedis Apostolicæ prohibemus: siquis vero in Ecclesia ordinationem, vel promotionem taliter adquisierit, acquisita prorsus careat dignitate. Apud Grat. c. 10. ibi.

5 Inter reliqua novi juris Decreta, quibus passim simoniacæ provisiones beneficiorum damnantur, recentius Synodus Tridentina instauravit (a), & ab ordinationibus exulare debere, quidquid speciem simoniæ præferre posset. Eo enim ævo Episcopi, præcipue opulentiores, spreta Clericorum ordinatione, à qua nullum commodum dependebat, retenta sibi collatione beneficiorum, illam Episcopis titularibus committere cœperant, qui, quia sibi sæpe sat tenuiter provisorum erat, è functionibus Ecclesiasticis victum quærebant, ut eos, quos ad Ordines admittebant, quidquam ipsis conferre cogent; primum elemosynæ nomine, seu oblationis: deinde titulo donationis, & denique mercedis obtentu; non, quæ Episcopo ordinanti, sed famulis, aut aliis Ordinationum ministris cederet. Hac occasione declaravit Synodus Tridentina, ut nihil pro collatione quorumcunque Ordinum, etiam clericalis Tonsuræ, nec pro literis dimissoriis, seu testimonialibus, nec pro sigillo, nec alia quacunque de causa, etiam sponte oblatum, Episcopi, & alii Ordinum Collatores, aut eorum ministri quavis prætextu accipiant. Notarii vero in iis tantum locis, in quibus non viget laudabilis consuetudo nihil accipiendi, pro singulis literis dimissoriis, aut testimonialibus, decimam tantum unius auri partem accipere possint, dummodo

X 2

eis

(a) Trid. sess. 21. c. 1.

eis nullum salarium sit constitutum pro officio exercendo; nec Episcopis ex Notarii commodis aliquod emolumentum ex iisdem Ordinum collationibus, directe, vel indirecte provenire possit &c.

6 Refert Pallavicinus (a), quod, cum articulo Patribus proposito diceretur: *Transgressores tanquam simoniacos esse puniendos*, illius propositionis loco lectio substituta fuerit, ne valeret in oppositum quæcunque consuetudo, utpote magis corruptela, simoniæ favens, etsi ab ipso crimine simoniæ nomen oblato, & gratuiti excusare videretur. Hoc exemplo, si Prælati Ecclesiarum pro sui officii ratione diligenter excuterent, quidquid sub pallio *oblato, ac gratuiti doni* in Sacramentorum administratione, aliisque ecclesiasticis functionibus, tum à Sacerdotibus, tum ab Episcoporum Ministris, & Officialibus accipitur, vel & exigitur, non dubium, quin plura reperirent, quæ, si non ut simoniaca, saltem ut corruptelæ faventes simoniæ, aut avaritiæ, essent reprobanda, non obstante quantacunque consuetudine.

7 Instabat Galli, quod consuetudo, quæ in aliis Decretis generatim permittebat, Notarios quidquam exigere, ab iis dicecesibus rejicienda esset, ubi laudabilis consuetudo vigeret, ut nihil acciperent Scribæ. Quid consultius, quam ut omnes Episcopi, præsertim quibus de proventibus ecclesiasticis abunde provisum, eam sæculi XVI. consuetudinem Gallorum in suas dioceses introducerent, congruumque suis ministris salarium assignarent, quo à suspectis hisce exactionibus cohiberentur. Monet S. Ambrosius (b): *Non tamen satis est, quod lucrum ipse non queras: familiæ quoque tuæ cohibendæ sunt manus: nec hoc solum exposcimus, ut te solum immaculatum, castumque custodias: non enim dixit Apostolus, te solum, sed te ipsum castum custodi.*

8 Evanisset recentior socordia, si religiosior superfuisset memoria illius sententiæ Dominicæ: *Gratis date, gratis accepistis.* Quæritur S. Hieronymus: *Nunc cernimus plures hanc rem beneficium facere, ut non quærant in Ecclesia eos erigere columnas, quos plur. cognoscunt Ecclesiæ prodesse; sed quos vel ipsi amant, vel quorum sunt obsequiis delimiti, vel pro quibus majorum quis rogaverit, &c. (ut deteriora taceam) qui, ut Clerici ferent, muneribus impetrarunt.* Refert. c. 6. VIII. q. 1.

9 Hoc argumento innotuit celebris divisio muneris: nimirum à manu, ab obsequio, à lingua. Ait S. Gregorius: *Ne-*
que

(a) Pallavicin. Hist. Conc. lib. 17. c. 9. (b) S. Ambr. in Luc. c. 4.

que dicit enim Propheta, qui excutit manus suas à munere, sed adjunxit ab omni: quia aliud munus est ab obsequio, aliud munus à lingua. Apud Gratian. c. 114. I. q. 1.

10 Hinc pronuntiat Urbanus II. *Qui res ecclesiasticas non ad hoc, ad quod institutæ sunt, sed ad propria lucra, munerà linguæ, aut indebiti obsequii, vel pecuniæ largitur, vel adipiscitur, simoniacus est.* Superest. c. 8. I. q. 3.

11 Juxta S. Gregorium munus à manu pecunia, est qua quælibet res temporalis exterior indicatur. Ex sententia S. Augustini: *Totum, quidquid homines possident, omnia, quorum Domini sunt, pecunia vocatur — ideo autem pecunia vocata est, quia antiqui totum, quod habebant, in pecoribus habebant.* Refert. c. 6. I. q. 3.

12 Unde constat, simoniam committi per munus à manu, dum exterioris alicujus rei temporalis interventu beneficium acquiritur, vel datur. Sic Alexander III. simoniæ reum egit Clericum, quod sex solidos Archidiacono, quia ipsum aliter ad Ordinem præsentare noluisse, exsolverat. Nam majus, & minus quantitatis numeratæ diversitatem juris haud inducit. c. 20. de Simon.

13 Nec illud interest, an realiter de manu ad manum externum illud munus tradatur; aut an per fictionem brevis manus negotiatio intercedat, utpote, si quis beneficium impetret, tacite, vel expresse remittendo debitum; vel Collator dare nolit, nisi addicta remissione debiti. Hoc ex capite Patroni, ac signanter ecclesiastici, veluti Capitula, & Monasteria à vitio haud excusantur, si ad Ecclesias Parochiales præsentent ea lege tacita, vel expressa, ut Præsentatus minore competentiæ sit contentus, aut saltem justum augmentum illius non prætendat. Sunt & rei Clerici, qui tacite, vel expresse remissionem illam addicunt, aut augmento, quod juste petere possent, renuntiant. Quid enim evidentius, quam quod eo casu vel debiti certi, aut saltem probabilis fiat remissio, ut beneficium conferatur, vel accipiatur. Alexander III. illos Clericos, qui, decedentibus Ecclesiarum Personis, paciscebantur, ex ipsis majores solvere pensiones, vel justas, & congruas remittere, ut facilius possint Ecclesias adipisci, totaliter adeptis Ecclesiis spoliari mandavit. c. 6. de Pact.

14 Munus à lingua auctore S. Gregorio est favor; cujus interventu non secus, atque per munus à manu contrahi censetur simonia, quia juxta S. Thomam *quod aliquis satisfaciat precibus eajurdam ad temporalem gratiam quærendam, ordinatur ad aliquam utilitatem, que potest pecuniæ pretio æstimari.* Tales enim preces succedunt loco pretii.

Et

15 Et vero; si collatio beneficii, facta ad preces alicujus, spectet favorem humanum, nec ipsa excusatur à simonia, etsi preces pro digno, dignioreque factæ sunt: utpote juxta S. Thomam (a), si non attendatur ad dignitatem, & merita personæ, sed ad favorem humanum.

16 Absit vero, ut inde omnes commendationes, vel supplicationes rejiciantur! enimvero, si Collator merita Personæ per eum, qui preces pro collatione interponit, proposita mere attendat, aut supplicans non alio intuitu preces porrigat, quam ut merita personæ Collatori, vel Patrono exponat, uterque vitio vacat, quia hæ preces non loco pretii haberi possunt, sed instar attestationis, & elogii sunt meritorum. Monet Gratianus: *Non quorumlibet precibus ordinationes factæ falsæ dijudicantur; sed hæ demum, quæ precibus ordinandi, vel amici non spirituali, sed carnali affectu porrectis fiunt, cum alias futuræ non essent; quas non charitas interveniens, sed ambitio supplicans extorquet.* Grat. ad c. 122. l. q. 1.

17 Supplicans, saltem in intentione, à simonia non excusatur, si preces ea intentione offerat, ut Collatorem non per merita Personæ, sed per gratiam, aut favorem humanum, quem tacite ipsi addicit, movere intendat ad conferendum. Sic & Collator non est à vitio immunis, si non ob merita Personæ, simpliciter per supplicansem exposita, sed ob additam sibi gratiam, aut favorem ad conferendum processerit, juxta illud S. Thomæ: *Qui dat spirituale, si principaliter moveatur favore precum, vel timore rogantis, quantum ad judicium divinum, simoniam committit & regans, & rogatus, si hoc intendat.*

18 Munus ab obsequio ex sententia S. Gregorii est *servitium indebito impensa*. Quia, inquit S. Thomas, idem est, quod aliquis det rem spiritualem pro aliquo obsequio temporale exhibito, vel exhibendo, ac si daret pro pecunia data, vel promissa; qua illud obsequium æstimare possit. Quippe gratis, quod gratis accepit, non dat, qui pro obsequio dat.

19 Ergo incurrunt simoniam illi, qui obsequium, aut servitium Collatoribus, aut Patronis gratis exhibent, ea conditione tacita, vel expressa, ut ipsis occurrente occasione, de beneficiis provideant. Similiter & Collatores à vitio non excusantur, si ea spe alliciant Clericos, ut sibi obsequium, aut servitium gratis exhibeant.

20 Hoc exemplo & illi reatum incurrunt, qui Principum, aliorumque Magnatum Liberos, vel Episcoporum Nepotes, nullo, vel exiguo stipendio regendos, erudiendosque suscipiunt,

(a) S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 5.

piunt, ea spe, quod beneficia Ecclesiastica ab ipsis, vel eorum favore adipiscantur. Sunt simoniaci & Canonici, aliique Sacerdotes, assumentes Vicarios, qui exiguo sunt contenti stipendio, spe consequendi beneficium.

21 Enimvero labe simoniæ haud abstergitur, etsi id genus obsequii exhibiti, aut exhibendi spirituale foret; quia & spiritualem operam navantes, veluti operarii, digni sunt mercede sua, ut, hanc intuitu beneficii accepti, vel accipiendi remittant, una cum illis, qui tale obsequium intuitu beneficii vel accepti, vel promissi gratis sibi exhiberi tacite, vel expresse postulant, vel oblatum acceptant, indubie simoniaci sint. Simoniacum enim est, conferre alicui beneficium ea lege, vel conditione tacita, expressave, ut ipse Beneficiatus teneatur Collatori, vel alteri aliqua obsequia etiam spiritualia, beneficio non annexa, gratis præstare. Quis enim dubitat, quin obsequia illa, licet spiritualia, gratis exhibita, redundant in utilitatem Collatorum, quia obsequia illa, utcumque spiritualia, sine constituta mercede ab aliis haud ipsis exhiberentur? Si Carolus (a) inde monuit, atque obtestatus est Episcopos, aliosque Collatores, quibus jus est conferendi beneficia, ut familiaribus suis justam mercedem constituent, *ne illi, hoc subsidio destituti, beneficia Ecclesiastica, tanquam suæ operæ & laboris pretium præcipue sibi proponant.*

22 Progressu temporis prævaluit vitium. Conquestus est S. Gregorius (b), hoc malum vetustatis titulo nimis adolevisse. *Quibusdam namque, inquit, narrantibus agnovi, quod in Galliarum, vel Germaniæ partibus, nullus ad sacrum Ordinem sine commodi ratione perveniat (c).*

23 Pervasit vitium & Orientem. Ita refert S. Gregorius (d). *Pervenit ad nos in Orientis Ecclesiis nullum ad sacrum Ordinem, nisi ex præmiorum datione pervenire; si ita esse vestra Fraternitas cognoscat, hanc primam oblationem Deo offerat, ut à subjectis sibi Ecclesiis errorem simoniacæ hæreseos compescat.*

24 Quid ad reprimendum malum brevius faceret, quam simplex illa sententia Christi: *gratis accepistis, gratis date.* Inde sæculo V. in Synodo Constantinopolitana perorabat S. Gennadius (e): *Hoc autem præceptum non solum illis (Apostolis), sed etiam nobis per alios dedit, quos in illorum gradum, & locum substituere dignatus est: & oportet, sicut illi tunc, nos quoque nunc, accurate, ac diligenter servare, nec in iis, quæ technas sophisticas non admittunt, uti sophistica callidi-*

Cap. 3.
De Prog.
simon.

(a) S. Carol. in Conc. Mediol. (b) S. Greg. Lib. 4. ep. 50. (c) Lib. 9. ep. 40. (d) Lib. 9. ep. 40. (e) Conc. Gen. Tom. IV. col. 1025. edit. lab.

tate, nec aleam periculosam jacere. "Gratis, inquit, accepistis, gratis date:" non possidentes aë, neque aurum, neque argentum in zonis vestris. Simplex, & apperta hujus mandati ratio, quæ nihil habet varium, nihil, quod non sit facile, explicatumque, nihil, quod sophistica expositione egeat &c.

25 Placuit hanc sententiam & in Occidente commendare. In Synodo Foro-Julieni (a) ann. 791. Patres quemque ita monent: Patenti semper cordis aure pertimescens intellige clarissimam illam Domini vocem: "Gratis accepistis, gratis date."

26 Corruptis sæculis præplacuerit technæ, & fraudes ad excusandas excusationes in peccatis. Monuit de malis his artibus Episcopos Galliæ S. Gregorius (b). Nam nec venator, inquit, feram, aut avem auceps deciperet, vel piscem piscator caperet, si aut illi laqueum in aperto proponerent, aut ille hamum esca absconditum non haberet. Omnino ergo metuenda, ac cavenda est hostis astutia: ne, quos aperta nequit tentatione subvertere, latente telo valeat sævius trucidare.

27 S. Gregorius simoniæ vitium vocat malum vetustatis, utpote consuetudine vetusta jam inveteratum, laudatque Episcopos malum istud, ut decet, libera voce damnantes. Labentibus sæculis quantum hoc vitium cœperit incrementum, vix dici potest.

28 Refert S. Ivo, quod Decanus, & Cantor, alique Ministri Ecclesiæ suæ Carnotensis aliqua exigerent ab his, qui Canonici fierent, me (ait) contradicente, & persequente. At quo se telo contra Episcopum suum defenderent, subjungit: Romanæ Ecclesiæ consuetudine se defendunt, in qua dicunt cubicularios, & ministros S. Palatii multa exigere à consecratis Episcopis, vel Abbatibus, quæ oblationis, vel benedictionis nomine palliantur, cum nec calamus, nec charta gratis ibi (ut ajunt) habeatur.

29 Sæculo XI. B. Petrus Damiani (c) de vitio simoniæ in vita S. Romualdi scribere non est veritus, quod hic Sanctus invecus in Simoniacos etiam periculum mortis subierit, à Clericis simoniacis sibi imminentis, rationem addens: quoniam per totam illam Monarchiam usque ad Romualdi tempora, vulgata consuetudine vix quisquam noverat, simoniacam hæresim esse peccatum. Habet quippe id consuetudo, ut vitia quantumvis gravia, cum in consuetudinem venerint, parva, aut nulla credantur.

Id

(a) Synod. Foro-Jul. c. 1. (b) S. Gregor. lib. 9. indict. 2. ep. 106.
(c) B. Petrus Dam. in vita S. Romualdi. c. 35.

30 Id ipsum jam pridem deplorarunt Patres Concilii Lateranensis sub Alexandro III. inquentes: Putant autem plures, ex hoc licere pro Personis ecclesiasticis deducendis in Sedem vel Sacerdotibus instituendis, aut sepeliendis mortuis, seu benedicendis nubentibus, seu pro aliis Sacramentis conferendis aut collatis aliquid exigere, quia legem mortis de longa invaluisse consuetudine arbitrantur, non attendentes, quod tanto graviora sunt crimina, quanto diutius infelicem animam tenuerunt alligatam. c. 6. de Simon.

31 Nonnullis præplacuit vitium pallis, & technis contegere. Concilii Mexicani (a) de ann. 1585. hæc est querela: Etsi ab ipso nascentis Ecclesiæ initio simoniæ vitium semper abominabile, & execrabile fuerit, ac SS. Canonibus prohibitum, gravibusque penis punitum; tamen ea hominum fuit malitia, ut diversis fraudibus, & fallaciis sua simoniaca pacta occultare, & palliare procurent.

32 Postquam novo jure provisiones beneficiorum ab Ordinationibus sejunctæ fuerant, obtentui fuit, quod temporale à spirituali discerni posset: quia cum hoc fit, ajebant, non distraitur Ecclesiæ, sed facultas: nec emitur sacerdotium, sed possessio prædiorum. Sub hac enim præstatione pecuniæ opes tantum, non honoris, vel Ecclesiæ redimitur Sacramentum. Venialia, siquidem sunt, unde sint divites. Gratis accipiunt, unde Sacerdotes fiunt. Damnavit frivolum obtentum Paschalis II. c. 7. I. 9. 3.

33 In laxiori morum doctrina obtendebatur & temporalis emolumenti loco spectandum esse, quod huic, aut illi conferretur beneficium; quasi vero generatim dictum non esset: „Gratis accepistis, gratis date.“ Inde Alexander VII. damnavit illam propositionem: Non est contra justitiam, beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia Collator, consequens illa beneficia pecunia interveniente, non exigit, illam pro collatione beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

34 Novo jure rescripsit Innocentius III. Clericum, qui quibusdam Canonicis donationem fecerat, ea intentione, ut per temporalia, quæ offert, spiritualia valeat adipisci, haud à simonia excusari posse, Canonicosque una esse simoniacos, si non essent eum, nisi temporalia commoda perciperent, admissuri. Refert. c. 34. de Simon.

Epist. Van-Espen. T. II.

Y

Hoc

(a) Conc. Mexic. lib. 5. tit. 3.

35 Hoc exemplo quis dubitet, & illam sententiam laxioris doctrinæ esse in antecessum proscriptam: dare temporale pro spirituali non est simonia, quando temporale non datur tanquam pretium; sed duntaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale. Gratis enim haud confert, qui temporale vel per modum pretii, vel per modum motivi accipit. Archiepiscopus Senonensis inde in Synodo Diocesana declaravit: *Hæc doctrina, quæ simoniæ contra jus divinum crimine eos omnes liberat, qui pecuniam propter sacerdotia vel dederunt, vel acceperunt, modo pecunia motivi locum habeat, non pretii, tota falsa, nefaria, impia est.*

36 Nonnulli asserebant, simonia vacare, si pecunia vel per modum motivi, vel per modum pretii non daretur Collatoribus, aut Patronis, sed familiaribus, aut amicis, quos sciunt auctoritate valere apud Patronos, Collatoresque, ut horum favorem sibi concilient. Quis non videt, hanc munerationem pro ultimo fine spectare impetrationem beneficiorum, ut hac via, impetrata beneficia nequaquam gratis impetrata censi possint? Urbanus II. rescripsit Episcopo Metensi, Sacerdotem de rigore Canonum esse suspensum, qui sacerdotium obtinuerat per pecuniam, non Episcopo sed cuidam Principum ejus, pro conciliando favore hujus, datam. c. 3. I. q. 5.

Cap. 5.
De Reliq.
Pall. Si-
mon.

37 In veteri crisi & obtentus oblationis, pietatisque rejectus est. Refert Balsamon Canonem S. Basilii eo tenore (a): *Ajunt quidam, nonnullos vestrum accipere pecunias ab eis, qui ordinantur; pietatis vero nomine id obumbrare, quod deterius est. Siquis enim faciat malum boni prætextu, is est duplici pœna dignus; & eo, quo id agit, quod non bonum est, & ad peragendum peccatum eo, quod bonum, & honestum est, coadjutore, si dici possit, utitur.*

38 Inquit S. Gregorius: *Nimis ergo declinandum est, dilectissimi Fratres, sub obtentu eleemosynæ, peccata simoniæ hæreseos perpetrare. Nam aliud est, propter peccata eleemosynas facere, aliud propter eleemosynas peccata committere.* Refert. c. 27. I. q. 1.

39 Sic & Alexander II. sub gravissimis pœnis statuit, ut nullus cujuscunque gradus Clericus pro Ecclesiæ beneficio aliquid audeat conferre, aut fabricæ Ecclesiarum, vel donariis Ecclesiarum, seu etiam, quod pauperibus sit tribuendum. Apud Gratian. c. 9. I. q. 3.

(a) S. Basil. c. 19.

40 At quid? an titulus redimendæ vexæ nihil suffragatur? Ast Ivo Carnotensis (a): *Multi electi, qui gratuitam, & canonicam habent electionem, qui hujusmodi dilationibus, ac fatigationibus impediuntur; comparatis sibi pecunia mediatoribus, & prolocutoribus, ne turpem patiantur repulsam, in simoniacam offendunt aliquando consecrationem.* Quippe & hi obtentu redimendæ vexæ, non consulere Ecclesiæ quærunt, sed quiete possidendi culminis sibi aditum pandunt.

41 Rescripsit Alexander III. pactionem inter quoddam monasterium, & Clericum quemdam in causa, quæ vertebatur super Ecclesia, & Capella de L., qua convenerant, quod eidem Clericos tres marchæ argenti pro expensis, quas fecerat, solverentur, si liti cederet, & ab infestatione Monachorum desisteret, non esse admittendam, quia *videretur pravam illicitæ, utpote simoniacæ, pactionis speciem continere.* Refert. c. 4. de Pact.

42 Monuit secreta insinuatione Matthæus Cardinalis Lucium III. quod, cum quidam ad Ecclesiæ regimen de voluntate majoris partis fratrum fuisset electus paucis contradicentibus, quidam amicus ei, qui Magister discordiæ fuerat certæ quantitatis munus exsolverit, ut vexam redimeret. Hinc Pontifex illi consuluit, ut administrationem celeriter ac sponte dimitteret, quia peccatum occultum videbatur. c. 23. de Simon.

43 In Concilio Mediolanensi I. S. Carolus (b) declarat, *nemini licere ad redimendam vexationem, ne in casibus quidem jure permissis, pecuniam dare, quidquamve pacisci, aut transigere, nisi Episcopi consensus accesserit, cujus partes erunt, & perspicere diligenter, an subsit aliqua fraus. Ubi rem fraude carere, & jure permissam cognoverit, non denegare ei, qui petierit, facultatem se à vexatione liberandi. Qui contra, quam decretum est, fecerit, Episcopi arbitrio plectatur: & quod actum fuerit proprio arbitrio, irritum sit, & inane.*

44 Reliqua Decreta perstringunt & obtentum gratuitæ compensationis. Enimvero & Simon Apostolis pecuniam, tanquam motivum; aut gratuitam compensationem obtulisse videri potest, ut ipsi Spiritum S. darent. Et Giezi divinitus lepra percussus est, etsi solum exegisset, quod pro gratuita compensatione Elisæo Naaman Syrus obtulit. Merito proinde SS. facultas Lovaniensis quondam illam propositionem laxioris doctrinæ notavit: *Dare temporale pro spirituali non*

est

Y 2

(a) S. Ivo ep. 60. (b) S. Carol. in Conc. Mediol. de Const. contr. Simon.